

UGT e CCOO PRESENTAN A SÚA FOLLA DE RUTA PARA A UNIDADE DE ACCIÓN SINDICAL NESTE CURSO

Salarios, vivenda, redución de xornada

Redacción.- Os secretarios xerais da Unión Xeral de Traballadoras e Traballadores (UGT) e Comisións Obreiras (CCOO), Pepe Álvarez e Unai Sordo, ofreceron este martes unha rolda de prensa conxunta para explicar as prioridades da acción sindical neste curso.

A comparecencia tivo lugar tras unha reunión das executivas confederais de UGT e CCOO na que se levou a cabo unha análise da situación actual e reforzouse o compromiso coa unidade de acción do sindicalismo confederal en España.

Redución de xornada

Así, acordouse traballar de forma unitaria en materias diversas que van desde a redución da xornada laboral e o control horario, ata a modificación do réxime de despedimento, a contratación a tempo parcial ou as horas complementarias.

Salarios

En materia de salarios, avogouse por unha nova subida do Salario Mínimo Interprofesional (SMI) e que se modifique o decreto para evitar que estas subidas sexan absorbidas a través dos pluses e complementos. Do mesmo xeito, ambos os sindicatos comprometéronse a facer unha proposta ofensiva en materia salarial para a negociación do próximo Acordo para o Emprego e a Negociación Colectiva (AENC).

Vivenda

Doutra banda, UGT e CCOO reiteraron a súa vontade de trasladar unha proposta unitaria en materia de vivenda que apele ao Goberno e

ás Administracións que teñen as competencias nesta materia, como as comunidades autónomas e os concellos.

Cambio climático

Igualmente, en materia de cambio climático, ambas as organizacións elaborarán unha proposta que apele á necesidade de reforzar a actividade produtiva e o reforzo dos servizos públicos de prevención e extinción de incendios.

Unidade de acción

Na súa intervención, Pepe Álvarez fixo fincapé en que “a unidade de acción hai que traballala cada día” e, por iso, “esta reunión serve para poñer a punto as reivindicacións comúns e afianzar esta tarefa”. Así, o secretario xeral de UGT incidiu en que “a negociación colectiva non é o único instrumento que sitúa o benestar das persoas traba-

lladoras do país”.

Neste sentido, o secretario xeral de UGT insistiu en cuestións como a carestía da vivenda, que absorbe as subidas salariais das persoas traballadoras, e criticou as deficiencias do sistema de saúde e educativo nalgunhas comunidades autónomas, que tamén “minguan o poder adquisitivo dos traballadores e das traballadoras”. Por este motivo, chamou a observar “de maneira integral” todas estas cuestións, que moitas teñen que ver “coa desvalorización que sufriron os servizos públicos nos últimos anos”.

Grupos de traballo

“Imos poñer en funcionamento grupos de traballo para abordar todas estas cuestións”, explicou Álvarez. Tamén puntualizou que “é un esforzo que non é sinxelo porque somos dúas organizacións, pero débemoslo ás persoas traballadoras”.

OS TRABALLADORES E TRABALLADORAS DO SNS RECLAMAN UN “ESTATUTO MARCO PARA AVANZAR”

Redacción.- Miles de traballadores do Sistema Nacional de Saúde (SNS) manifestáronse o pasado martes en centros sanitarios das diferentes comunidades autónomas, para reclamar ao Ministerio de Sanidade que non peche a negociación da Lei que establece as súas condicións laborais e acorde un “Estatuto para avanzar” que beneficie a todo o persoal da sanidade pública e aos seus pacientes. En Galicia as mobilizacións tiveron lugar fronte aos hospitais públicos de Coruña, Ferrol, Santiago, Lugo, Ourense, Pontevedra e Vigo.

Anos de recortes, precariedade e discriminación

Convocados polas organizacións sindicais con representación no Ámbito de Negociación (SATSE -FSES, FSS-CCOO, UGT, CSIF e CIG-Saúde), traballadores de todas as categorías alzaron a súa voz en defensa dos seus dereitos e demandaron que a nova Lei do Estatuto Marco do persoal estatutario dos servizos de saúde contemple todos os cambios necesarios para acabar con “anos de recortes, precariedade e discriminación”.

Os sindicatos convocantes denunciaron que o Ministerio de Sanidade elaborou unha Lei “incompleta, parcial e interesada” que non dá resposta a todas as necesidades do conxunto do persoal da sanidade pública. Tamén criticaron que o departamento de Mónica García rompeu, de maneira unilateral o calendario pactado de reunións para seguir avanzado na mellora desta norma. “Agora quere, a bulir e pola porta de atrás”, levar ao Congreso dos Deputados por interese de oportunidade política unha lei insuficiente”, apuntan.

Melloras pendentes

Nas concentracións subliñáronse que aínda quedan asuntos moi importantes que acordar para mellorar as condicións laborais do persoal estatutario e que, desde o inicio das negociacións, fai xa preto de tres anos, fóronse reclamando por parte das organizacións sindicais ao longo das preto de 40 reunións mantidas cos responsables do Ministerio de

Sanidade.

Trátase de que a Lei do EM contemple o recoñecemento retributivo que corresponde ao novo modelo de clasificación profesional, e que recoñeza a responsabilidade e o nivel formativo que hoxe se esixe a cada categoría do persoal da Sanidade, ademais da posibilidade de acceder á xubilación voluntaria, xa sexa anticipada ou parcial. Tamén defenden a implantación de xornada laboral das 35 horas en todas as autonomía, sen excepción, e o recoñecemento do solape de xornada, entre outras.

Melloras todas que poden contemplarse na Lei do EM e, posteriormente, aplicalas coa participación doutros ministerios e o desenvolvemento ou modificación das lexislacións que sexan necesarias, subliñaron os manifestantes, que insistiron en que Sanidade quere “botar balóns fóra”, aludindo a unha suposta falta de competencias, e, por tanto, derivando a outros ministerios. “O Ministerio de Sanidade non é unha ‘illa illada’, forma parte dun Goberno que o pode e ten que facer”, afirmaron.

Lei “clave”

Nas concentracións reiterouse a necesidade e plena disposición dos sindicatos para seguir negociando para lograr “a mellor lei posible”, tendo en conta que é a norma “clave” para garantir unha asistencia sanitaria de calidade que satisfaga as necesidades presentes e futuras das persoas que acoden ao sistema público.

Concentracións en todas as autonomías

As concentracións realizadas en todas as autonomía supoñen o inicio dunha fase intensa e conxunta de mobilizacións por parte das organizacións presentes na mesa de negociación. O próximo 1 de outubro, traballadores de todo o Estado volverán protestar e reclamar os seus dereitos fronte á sede do Ministerio de Sanidade, en Madrid.

O CONSELLO DE MINISTROS APROBOU UN COEFICIENTE REDUTOR PARA A XUBILACIÓN DE BOMBEIROS FORESTAIS

Redacción.- Este martes, o Consello de Ministros aprobou a modificación do R.D. 383/2008, polo que todas as bombeiras e bombeiros forestais de España poderán acollerse á xubilación bonificada anticipada, por coeficientes reductores. Foi a Ministra Elma Saiz Delgado en comparecencia, a que explicou os pormenores, pero ata ver o texto publicado en BOE e o desenvolvemento do seu contido, non se poderá extraer unha valoración concreta.

O que si se deixou claro na “rolda” posterior ao Consello, que o encargo comezou tras a publicación da Lei 5/2024, e lévase realizando desde esta primavera; a disposición adicional

cuarta, na que no prazo dun ano, o ministerio tiña que poñer os mecanismos oportunos para facer a contabilización do tempo traballado do colectivo.

Pero a realidade é outra, posto que UGT xa denunciou o agravio co resto de bombeiros en canto á non posibilidade de xubilación anticipada, e foi unha loita que, desde a década pasada iniciámos como único sindicato na solicitude do ano 2014, número de expediente 9 de outubro/82981, de acollemento aos coeficientes reductores, posto que a resposta negativa ás demandas dos nosos delegados argumentábanse na diferente codificación dos bombeiros (5931), á nosa de bombeiros forestais (5932).

Anos de duro e incesante traballo por parte de UGT-SP ata o día de hoxe, e totalmente en solitario, posto que o propio Ministerio así o recoñecía en documento público que emitiu no 2017.

Este feito por fin foi liquidado, pero queremos ser cautos e desde o sindicato profesional de bombeiras e bombeiros forestais de UGT-SP analizaremos o texto cando se publique, para despois, realizar asembleas informativas en todas os CC.AA. para que todo o colectivo poida resolver as súas dúbidas, así como iniciar os trámites para gozar dun dereito que nos tardou en chegar, pero que con loita e esforzo, xa é noso.

O FONDO DE COMPENSACIÓN ÁS VÍTIMAS DO AMIANTO NON CUMPRE COS SEUS OBXECTIVOS EN TEMPO E FORMA

Redacción.- A posta en marcha da Lei de creación do Fondo de Compensación para as Víctimas do Amianto é un acontecemento moi importante para as vítimas. Supón o recoñecemento por parte do Estado da súa responsabilidade por non salvagardar a saúde das persoas. Tamén do dano causado, cun resarcimento económico.

Con todo, o Real Decreto aprobado non alcanza a todos os afectados. Cobre ás persoas que teñen unha Incapacidade recoñecida, pero deixa sen resarcir ás vítimas ambientais e aos herdeiros dos falecidos. Desta maneira, os afectados quedan pendentes de futuros orzamentos do Estado.

“Parécenos incomprensible que, tras longos anos de espera, o Goberno non respecte o espírito da Lei que propoñía unhas compensacións para todas as vítimas, sen ningún tipo de distincións”, denuncia Jon García, portavoz da Asociación de Víctimas do Amianto, en rolda de prensa cos secretarios xerais de UGT e CCOO, Pepe Álvarez e Unai Sordo.

“A aprobación deste Regulamento é un fito histórico, un acto de xustiza que chega tarde e que é insuficiente e parcial para facer fronte a un drama soterrado que afectou a decenas de miles de persoas traballadoras en España”, resumían na rolda de prensa..

Por esta razón, tanto as vítimas como os sindicatos UGT e CCOO continuarán reivindicando que as compensacións económicas sexan para todas as vítimas,

“e cuns montantes económicos similares ás indemnizacións que se outorgan normalmente nos xulgados”, engade García.

Para conseguir os devanditos obxectivos, o traballo que anuncian agora pasa por sumar ás súas reclamacións o

apoio de todos os grupos parlamentarios para que estas partidas poidan exporse como emendas a uns hipotéticos orzamentos do Estado. Os secretarios xerais de UGT e CCOO, Pepe Álvarez e Unai Sordo, anunciaron que buscarán un diálogo co Goberno e os grupos parlamentarios.

Un diálogo que “permita un novo Regulamento que cumpra cos obxectivos que marcaba a lei de maneira xusta e suficiente para que as indemnizacións cheguen a todas as vítimas e os seus familiares, ademais de contemplar os danos ambientais”.

O amianto é o gran asasino silencioso

Os intervenientes esixiron a simplificación dos mecanismos de reclamación e a ampliación dos fondos dedicados a

este fin por parte do Estado nos Orzamentos Xerais.

“Aquí coñécese só a punta do iceberg e parece que se teme que se produza un aluvión de reclamacións”. “Hai unha responsabilidade das empresas, pero, de forma subsidiaria, tamén do Estado e non vale con buscar escusas de mal pagador”, afirmaba Álvarez.

Aínda que a aprobación do decreto é un avance positivo, queda matizado por numerosas deficiencias que incumpren co espírito e os obxectivos da Lei 21/2022. E é que nos casos nos que aínda exista unha empresa responsable das exposicións, seguirá sendo máis conveniente acudir á vía xudicial, algo que se pretendía evitar coa aprobación da Lei.

No resto dos casos, ou non poderán presentarse as solicitudes ata que non se

regulen nunha Lei de Orzamentos Xerais do Estado, de dubidosa aprobación nun curto prazo de tempo, ou dificilmente poderanse tramitar polo gran número de obstáculos incorporados ao procedemento.

“As loitas sindicais non só teñen que ver coa cantidade de persoas afectadas ou a posición política. Se non da xustiza e a pertinencia da causa que nos move”, expuña, pola súa banda, o secretario xeral de UGT, Pepe Álvarez.

“O amianto e outras enfermidades profesionais son os grandes asasinos invisibles na sociedade española. Os procedementos de recoñecemento da orixe

profesional de moitas das doenzas ligadas ao amianto foron un auténtico via crucis”, lamentaba Sordo.

Consecuencias do amianto

O amianto (ou asbesto) provoca diversas enfermidades graves a longo prazo ao inhalar as súas fibras, como asbestosis, mesotelioma e o cancro de pulmón. Son enfermidades que poden tardar moitos anos en manifestarse. Esta latencia ocasiona que non sexa recoñecido como enfermidade profesional a pesar de estar provocado nos postos de traballo.

O obxectivo da Lei do Fondo de Compensación é resarcir ás vítimas deste composto por parte do Estado, recoñecendo o dano causado como consecuencia de non prohibilo hai máis de 50 anos, cando xa se sabían os efectos de manipulalo e aspirar as súas fibras. Tras unha espera de 3 anos, a Lei foi aprobada por unanimidade e publicouse no BOE en outubro de 2022.

Con todo, a súa entrada en vigor quedou demorada á aprobación dun regulamento que debía regular elementos centrais do fondo como as contías das indemnizacións e o procedemento de tramitación das solicitudes.

O PLAN DE VIVENDA 2026-2030 SUPÓN UN AVANCE, PERO CARECE DA AMBICIÓN NECESARIA PARA CONVERTER Á VIVENDA NO QUINTO PIAR DO ESTADO DE BENESTAR

UGT valora de forma positiva a maioría de liñas de actuación do plan, pero se detectan carencias presupostarias e déficit en parte das axudas ao aluguer anunciadas

Redacción.- O pasado mércores, con motivo da posta en audiencia e información pública do Real Decreto polo que se regula o Plan Estatal de Vivenda 2026-2030 a desenvolver polas comunidades autónomas, Isabel Rodríguez, ministra de Vivenda e Axenda Urbana, mantivo unha reunión cos sindicatos (UGT e CCOO).

Nesta reunión, a ministra enunciounos as liñas de actuación e contidos principais do próximo Plan Estatal de Vivenda 2026-2030. O incremento da oferta de vivenda protexida, tanto social como asequible; o fomento da rehabilitación, a rexeneración e renovación urbana e rural, e o financiamento de axudas que reduzan a taxa de esforzo dos fogares para o pago da vivenda en réxime de alugueiro; así como medidas para facilitar a emancipación das persoas mozas. Para iso, o plan dótese dun orzamento de ata os 7.000 millóns de euros, dos cales o Estado achegaría o 60%, 4.200 millóns de euros; e as comunidades autónomas o 40%, 2.800 millóns de euros.

Os cambios máis significativos co anterior plan e con plans anteriores son:

O recoñecemento do acceso á vivenda como o quinto pilar do Estado de Benestar.

Toda vivenda que se constrúa ou capte con fondos do plan deberá de permanecer no parque público de vivenda con carácter permanente.

A obrigatoriedade de cofinanciamento das CCAA que se queiran adherir, 60% o Estado e 40% as CCAA.

Implantación dun sistema único de información e xestión de datos sobre a situación da vivenda en cada CCAA, para facilitar a planificación, seguimento e avaliación do Plan.

Estas condicionalidades son os acordos mínimos propostos para a firma dos convenios de colaboración entre o MI-VAU e as CCAA. Ademais, parte das axudas están ligadas ao PERTE da industrialización da Construción, que permitirá favorecer un cambio no modelo de construción e co posible aumento de novos postos de traballo.

O incremento orzamentario do próximo Plan é necesario, pero insuficiente

Os sindicatos valoramos de maneira positiva a maioría das liñas de actuación e contido do plan, dado que recolle moitas das nosas achegas e alegacións que fixemos durante a consulta pública previa ao proxecto de Real Decreto que regulará o próximo Plan Estatal de Vivenda 2026-2030. De maneira especial, destacamos as seguintes:

O incremento orzamentario, aínda que cremos que aínda é insuficiente co actual escenario de crise de vivenda que sofre o país. O investimento en vivenda debería ser polo menos o equivalente ao 1% do PIB, 15.000 millóns de euros, para homologarnos á maioría dos países da nosa contorna.

A condicionalidade para poder asinar os convenios de desenvolvemento do Plan coas CCAA. Estas deberán comprometerse a que as vivendas financiadas cos fondos do Plan non poidan desclasificarse, permanecendo sempre dentro do parque público de vivenda de forma permanente, así como a obrigatoriedade do cofinanciamento das actuacións e de compartir datos e información para poder realizar un seguimento e avaliación do desenvolvemento do Plan.

Outros aspectos que valoramos de maneira positiva polo impacto na poboación beneficiaria das axudas recollidas no Plan, é o incrementar os ingresos que

poden percibir anualmente as unidades de convivencia (fogares). Pásase de 3 a 5 veces o IPREM, iso significa pasar de 25.200 euros anuais a 42.000 euros, podendo chegar certos colectivos, familias numerosas ou persoas con discapacidade ata os 50.400 euros, en función da Enquisa de Condicións de Vida do INE e da Axencia Tributaria. Isto supón que se amplían nun 33% os posibles fogares beneficiarios das axudas, así como a ampliación do límite de renda dos alugueiros de vivenda e habitacións que poden solicitar as axudas, pasando dos 600 a 1.000 euros no caso das vivendas, e dos 300 a 600 euros no caso das habitacións.

Así mesmo, valoramos que no programa de captación ou cesión de vivenda baleira, para poñela en alugueiro social ou asequible, auméntese o orzamento no caso das cesións temporais para a rehabilitación inicial, desde os 8.000 euros- cun límite do 75%; ata os 12.000 euros, podendo ser o 100%. E unha vez acabada a cesión, ata 18.000 euros, podendo chegar a 20.000 euros por vivenda para sufragar ata o 100% dos gastos das obras e actuacións necesarias para recibir a vivenda nas mesmas condicións en que foi cedida.

Por último, entre os aspectos positivos destaca a incentivación financeira para aquelas CCAA que apliquen no desenvolvemento do Plan o artigo 18 da Lei 12/2023, polo dereito á vivenda, que per-

mite regular a declaración de zonas tensionadas, protexendo ao inquilinos pero tamén incentivando fiscalmente aos propietarios. Por exemplo, na rehabilitación de zonas urbanas poderanse financiar de maneira xeral ata o 70% pero, se a zona é tensionada, poderá chegar ao 85%. Á súa vez, os propietarios que aluguen a súa vivenda poderán deducirse o 50% no IRPF de maneira xeral. Se a vivenda atópase en zona tensionada, poderá ser do 70%, podendo chegar ao 90%. Tamén aquelas CCAA que utilicen como modelo de construción a vivenda industrializada terán maiores porcentaxes de financiamento.

As principais carencias do próximo Plan Estatal de Vivenda

Entre os déficits que atopamos no proxecto de Plan, atópase a xa comentada insuficiencia orzamentaria. Continuamos reivindicando como mínimo o 1% do PIB, sendo necesaria medidas específicas para os colectivos máis vulnerables no acceso á vivenda. Isto converteuse nun fenómeno transversal que non entende de idades, e cremos que se deberían ampliar os colectivos tendo en conta, sobre todo, as rendas dispoñibles.

Tamén atopamos déficit en parte das axudas ao alugueiro anunciadas. Lonxe de favorecer o acceso á vivenda da poboación nova, poden ter o efecto contra-

rio se acaban trasladándose integralmente ao prezo final, como habitualmente ocorre coa implementación de políticas deste tipo. Por iso, é importante modificar aspectos das axudas para conseguir o propósito de facilitar a emancipación xuvenil, que actualmente está en 30,4 anos de idade.

As medidas para tentar rehabilitar as contornas rurais parécennos insuficientes e, ademais, cremos que son pouco efectivas se non van acompañadas doutras políticas relacionadas co emprego, a mobilidade laboral, o acceso aos servizos públicos básicos como a educación, sanidade ou transporte. Así mesmo, aínda que non sexa totalmente obxecto do Plan, é imprescindible continuar lexislando, regulando e limitando o uso de vivendas temporais e turísticas que se converteron en modelos usados por moitos propietarios para “burlar” tanto a Lei de Vivenda Estatal como a Lei de Arrendamentos Urbanos.

Por último, como membros do Consello Asesor da Vivenda creado na Lei Estatal de Vivenda, cremos imprescindible que o seguimento e avaliación do Plan debe de realizarse no seu ámbito. Así mesmo, anunciamos que realizaremos achegas e alegacións no sentido enunciado durante o trámite de audiencia e información pública do Real Decreto polo que se regula o Plan Estatal de Vivenda 2026-2030.

UGT CELEBRA AS XORNADAS ‘OS NOVOS DESAFÍOS DA PREVENCIÓN: OS ACCIDENTES LABORAIS, UN DRAMA EVITABLE’

Redacción.- UGT celebra este xoves e venres as xornadas “Os novos desafíos da prevención: os accidentes laborais, un drama evitable”.

Na apertura a secretaria de Saúde Laboral de UGT, Patricia Ruiz, resaltou que “os accidentes laborais ocorren demasias veces” e a cifra non deixa de crecer: “Isto é unha pandemia silenciosa que non sorprende aos medios de comunicación e que xorde nos centros de traballo do noso país”, resaltou.

“Isto é un drama que lle pode ocorrer a calquera persoa, pero é un drama evitable”, explicou. Así, Ruiz instou a actualizar a normativa en Prevención de Riscos Laborais: “Urxe actualizar esa Lei, non hai dereito máis importante que o dereito para protexer a saúde e a vida das persoas traballadoras”, resolveu.

Pola súa banda, a vicepresidenta segunda do Goberno e ministra de Traballo e Economía Social, Yolanda Díaz, reivindicou

que a saúde laboral fala “da vida” e de aí a súa importancia. Do mesmo xeito, resaltou que a prevención e a promoción da saúde “salvan”. Así, lembrou que “ningún ser humano debe morrer no seu posto de traballo” e avogou por facer fronte ao “reto maiúsculo” que supón a sinistralidade “co compromiso de país de todo o mundo”.

O secretario xeral de UGT, Pepe Álvarez comezou a súa intervención poñendo en valor que estas xornadas representan “o compromiso de UGT para poñer fin a esta situación que deixa no noso país a tres falecidos diarios”. Neste sentido, o secretario xeral defendeu que a organización sindical non vai permitir que este tema se trate “co cinismo e a desvergoña co que se está tratando”. Ademais, Álvarez reclamou que se reforme e actualice a Lei de Seguridade e Saúde Laboral: “Ten que ser unha norma ambiciosa, ese é o camiño”, insistiu. Así mesmo, o secretario xeral avogou por “abordar os riscos que

teñen que ver coa saúde mental”.

Por último, Álvarez resumiu que “a saúde laboral é unha prioridade irrenunciable” para UGT: “A vida das persoas é o máis importante”, sentenciou. Ademais, insistiu en que “as baixas médicas non son absentismo”.

Así, chamou ao sindicalismo para pasar á ofensiva para “corrixir algúns dos problemas que existen para que as persoas podamos traballar en condicións de saúde e de seguridade dignas”.